

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Exercitium deuotissimum, quo spiritualiter cum Christo quis possit
resurgere. Ser. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

beneficiorum contemplatione. Proinde ut spiritali gaudio cum Christo, cum Maria, cum sanctis Apostolis, cum beatis patribus, & postremo cum omnibus spiritaliter gaudentibus exultemus interiorem nostrum hominē (qui nisi in dies studio ædificetur ad labefactionem sui festinat) renouemus.

Quandoquidē propter hoc surrexisse Christum dicit Apostolus, *ut & nos in nouitate vite ambulemus*. Verum ad nouitatem vitæ nequaquam nobis attingere licebit, nisi vetustatis sentina obstructa, hoc est, nisi generali omnium vitiorum mortificata radice. Hæc radix est, nullius non experientia teste priuatus amor, quo ad seipsum quisque inclinatus sibi plus iusto fauet, placet, fidit, semetipsum quærit, præfert, defendit. Inde cum sua sibi nimium placent, aliena omnia displicent. Aded autem pestifera est hæc radix, ut contraria etiam inde simul germinent vitia, videlicet amaritudo & adulatio. Inde etiam agitur ut qui hoc vitio laborat, iudicio careat. Nam cum tacendum sit, loquitur, cum loquendum, tacet. Aegre fert alios laudari, quia minor timet haberi: vituperari verò alios æquanimiter sustinet, quia alijs cupit præferri. Non audet corripere, quia timet offendere. Monere formidat, quia non vult placere. Plura adderem, ni dies hic, non obiurgationis esset, sed consolationis. Circa hunc igitur priuatum amorem extirpandum vigilemus. Scrutemur, quæ in nobis vitiorum monstra generet, quas excitet concupiscentias, quos nutriet affectus, quos timores incutiat, quibus studijs oblectetur, quem sibi finem præfigat, & inueniemus procul dubio in nobis innumera profus vitia, quæ alioqui non excusis internis, syncera putabamus & sancta. Proprius enim hic amor rationem aded fallit & obfuscat, ut in vitia aliena oculatissimi qui que sua videre nequeant. Cum autem videre desinunt, ceu tempore pacis arma abiiciunt, vitijs molestari se non credunt, putantque se iam passionibus lubiugatis dominari, dum contra ipsi vitijs subiectis seruiant, nec sentiant se impugnari. Proinde quia sui amor semper confusum ducit secum vitiorum exercitum, & tumultum passionum (licet eadem sentiat repugnans dumtaxat non victus) inquietudo & amaritudo exercent eiusmodi hominem necesse est. Quando enim in Deo possit stabilis esse, qui nequit in se metipso quiescere? Quapropter circa huius mortificationem semper insistamus, si quæ Colof. 3. sursum sunt sapere, si quæ sursum sunt quærere, si in Christo resurgere, & in eodem desideramus gaudere. Quod nobis largiatur Iesus Christus benedictus Dei filius. Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

Exercitium deuotissimum, quo spiritaliter cum Christo quis possit resurgere. Sermo II.

Si consurrexisti cum Christo, quæ sursum sunt quærere, vbi Christus est in dextera Dei sedens, quæ sursum sunt, sapite non quæ sunt super terram. Ad Collofenses III. Festiuitates sanctorum fratres charissimi, cum omnium, tum præcipue sancti sanctorum, non modo ad gratulationem, verum ad imitationem quoque nos inuitant. Surrexit Christus, ei gratulamur. Surrexit propter iustificationem nostram, gaudemus pro nobis: nec tamen hoc solum est cuius hodierna nos commonetacit solennitas, Aliud quod non minus curandum

Collof. 3.

dum est, restat, vt nos quoque à morte cum Christo confurgamus ad vitam. Quod nisi fiat, profectò nihil proderit nobis Christum surrexisse. Huius autem resurrectionis signum indicat nobis Apostolus, dicens: *Sic confurgetis cum Christo, que sursum sunt, querite, &c.* Ac si dicat: Cupitis scire, cum Christo ne confurxeritis? Perquirite, an quæ sursum sunt queratis, an sola illa celestia, non autem terrena sapiatis. Inde enim discetis, vt in veritate an in nouitate sitis: in carne, an in spiritu. Porro resurrectione, quod mors præcedat, nemo non intelligit. Quis enim resurgere diceretur ante non mortuus? Moriatur ergo necesse est, vt resurgamus. Hinc etiam liquet, si resurrectio bona, mors, quæ præcedit spiritualis, erit bona: puta qua caro spiritualiter, non spiritus moritur. Est mors, inquam, quædam laude digna, & omnibus votis optanda, quam in eadem epistola subinde Apostolus commendans: *Mortui, inquit, estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo: est autem mors hæc veteris hominis.* Quocirca considerandum quinque essent nobis, quibus quasi quinque columnis totum veteris hominis ædificium nititur, quæ nisi cadant, nisi mortua fuerint, nec verè resurgimus, nec quæ sursum sunt sapiemus. Hæc sunt affectus rerum temporalium, amor solatorum, delectationum, & commodorum propriorum, impatientia aduersitatum, confusio, tentationum, & huiusmodi. Distractionum seu occupationum multiplicatio, quæ est inquietudo cordis, & irrefignatio propria voluntatis. Hæc ita mortificari oportet, vt iuge bellum illis indicamus, continue reluctemur, propositum contrarium statuamus, auxilium inuocemus diuinum: & quoties succubuerimus, mox cum gemitu propositum renouemus, donec tandem diutina pugna quinque alias columnas ad ædificationem siue resurrectionem spiritus in nouitatem vitæ erigamus: quæ sunt contentus mundi, odium sui, aduersitatum patiëntia, cordis atque oris silentium, & perfecta sui abnegatio resignatioque. Ecce quinque sunt in nobis extrinsecus, quinque rursus ædificanda. Ad hæc præter hoc quod nobis pugnantibus omnino hora vsu venit, consultum foret quotidianum assumere exercitium, quo contra carnem spiritu confortato redderemur inuictiores. Proinde cum non sit virtus in nobis, non constantia, curramus & hauriamus de fontibus saluatoris gratiam & virtutem. Credimus enim Christum hodie resurgens quinque in corpore suo glorificato vulnera ceu cicatrices ad inenarrabilem sanctorum in patria lætitiâ, ad immensam utilitatem electorum in vitam tenuisse. Ad illa igitur curras (iunioribus nunc loquor) quisquis optas cum eodem resurgere, illic haurias, illic exugas, vnde te vincere, vnde te quaerere mortificare. Principio igitur ad vulnus dexteri pedis Domini Iesu accedas, & meditans eius paupertatem, quod videlicet *in propria venit, & sui enim non receperunt*: imò quod tanquam aduena & accola in terra aliena nihil possederit, quod tanquam mendicus ab alijs, more humano vitæ necessaria accepserit, multis (ne dicam omnibus) egerit, gratiasque agas eidem, atque vicentius charitati reddere gestiens, resignes, & offeras te eidem humiliter in ratione paupertatis spiritus ipsius ad temporalium omnium subtractionem perferendam, ad sustinendam omnem penuriam. Veruntamen sic te resignes, vt fragilitatis propriæ ac nihilitatis haud immemor, ex illo vulnere fugiendo, ores tibi largiri virtutem à Deo, qua simul omnium temporalium vitæ

Collof. 3.

Quinque columnæ veteris hominis destruendæ.

Quinque aliarum columnarum erigendæ.

Esaiæ 12.

Paupertas in vulnere dextri pedis Christi locanda. Ioan. 1.

infundat contemptum, qua affectum tuum ita purificet, atque ad eum in se trahat, ut extra ipsum tam in interiore, quam exteriori homine tuo, nihil quaeras, nihil affectes, nihil intendas, nihil possideas, nec ullibi requiescas, sed ipsum purè solum diligas in omnibus & super omnia. Itaque quotiescunque te contra hoc deliquisse deprehenderis, ad hoc vulnus recurre, veniam petens, propositum bonum restaurans, & denudè virtutem auxiliūque veluti iam primum incepturum à Domino flagitans. Deinde accede ad vulnus sinistri pedis, gratias agens Domino Iesu pro castissima, innocentissima & sanctissima eius vita, quam in poenitentia austeritate, in labore, in rigore, abstinentia temperantiaque consummauit, quod carni molestius est semper eligens, quod altum hominibus fugiens. Itaque in vnione huius ipsius virtutis resigna te illi, ad sustinendam subtractionem, seu carentiam omnium voluptatum, priorum commodorum, honorum, consolationum, & quarumcunque delectationum, quæ sunt extra Deum, aut non afficiunt secundum Deum in vtroque homine: fugens ex hoc vulnere, & orans tibi donari tantam castitatem, puritatemque, ut omnem delectationem impuram, quam habes aut recipere potes, detesteris, fugias, abicias, & ipse solus sit delectatio tua castissima: castissima, inquam, ne vel in ipso aliter, quam propter ipsum delecteris. Inueniuntur enim, qui delectationibus terrenis renunciant, & delectationes quarunt diuinas: idque propterea magis, quoniam delectatio ipsa spiritualis optata ac dulcis est, quam ut per hanc ipsi cupiant contenturque Domino esse fideliores, se ipsos non Dominum in hoc quaerentes. Quippe, quoniam dona preferunt datori. Cæterum, tu quicquid contra huiusmodi tuam resignationem deliqueris, in huius vulneris fonte eluas, propositum primum toties renouando, quoties neglexeris. Ad tertium vulnus, quod est dextrae manus, accedens, gratias age Domino Iesu pro ineffabili eius patientia, qua in exteriori homine persecutiones, ignominiam, contemptum, iniurias, contumelias, corporis dolores, tormentaque acerbissima: in interiore vero tristitiam, patientiam, angustiam, compulsionem pressuramque tulerit. In vnione huius patientia & longanimitatis eius, resignate illi ad perferendas contumelias, iniurias, humiliações, opprobria, infirmitates, & cæteras quaslibet adueritates, propriae tamen imbecillitatis semper memor: fugas ex hoc sacro vulnere, & petas tibi dari humilitatis & patientia perfectam virtutem, quibus longanimitate cuncta ad laudem & beneplacitum eius feras, ipsum solum pressuræ tuæ inspectorem & consolatorem expectans. Quartum vulnus post hæc sinistrae manus eius intro eas, & gratias age eidem Christo Iesu pro incomprehensibili eius humilitate, tranquillitate, simplicitate ac paupertate spiritus: quam & in agendo & in patiendo seruaui. *Nam cum his, qui uiderant pacem, erat pacificus & sicut agnus mansuetus ad victimam, & sicut ovis ad occisionem ductus ad mortem obmutuit, nec aperuit os suum. Cum malediceretur, non maledicebat, quum pateretur non comminabatur. Tradebat autem se iudicanti iniuste, tortoribus suis non solum non indignans, sed etiam misericordiam impendens, atque apud patrem illos tam oratione, quam excusatione commendans. Statue igitur & tu, dum aliquid sustinueris, non ad homines, sed ad ordinationem diuinam respicere, nec homini, sed tuis peccatis quod molestaris imputare: illudque quod pateris*

Labor & rigor vitæ Christi in eius vulnere pedis sinistri constituendi.

Patientia in vulnere dextrae manus Christi collocanda.

Humilitas in vulnere sinistrae manus Christi collocanda. Psal. 119. Esaia 53. 1. Pet. 2. Luc. 13.

Ddd haud

haud secus, ac de manu Domini suscipere, internum externumque silentium possidere, nemini alteri, quam Deo (nisi consilij fieret causa) super hoc con-
 queri Sic statue in amico tuo, ad hoc te resigna, videlicet velle erga eos, qui te
 offendunt, aut malè tibi volunt, benevolentiam & benignitatem ostendere,
 nec eis malum imputare: fugens & orans ex hoc vulnere tibi donari miti-
 tatis & mansuetudinis virtutem, qua inter omnes euentus & ad omnes homi-
 nes pacem queas & tranquillitatem seruare: quæ tibi & quæ alijs sunt, cuncta
 in simplicitate cordis boni consulere, neminem iudicare, cor liberum ab
 amaritudine & suspicione seruare, qualitercunque tecum fuerit actum, sine
 quæratione contentum esse, exclusis omnibus anxietate & occupatione in-
 utili, cor nulli creaturæ implicare. O si quis in tali silentio & simplicitate
 cordis quiesceret, qui sic in cunctis diuinam providentiam intelligens, omnia
 de manu eius acciperet, in semetipso & cum omnibus hominibus magnam
 proculdubio pacem possideret, nec contrarium illi vnquam fieret. Post-
 mo, gazophilatium omnium gratiarum, cor videlicet suauissimum Dñi le-
 si ingredi, in quo nobis quintū vulnus aperuit: ad quod oēs inuitat, oēs re-
 cipit, omnes brachijs amoris sibi adstringit. Hic age illi gratias pro sui ab-
 negatione & perfectissima obedientia, qua patri factus obediens vsque ad mor-
 tem, vbique se in eiusdem voluntatem resignauit: quippe qui non sua, sed
 quæ patris sunt, quærebat. In vnione huius obedientiæ resignes te omnimo-
 dis ad perfectam abnegationem in prosperis & aduersis, in proprijs & alie-
 nis, in amando & patiando, in habendo & amittendo, in tempore & aterni-
 tate, vt semper stes in ipso per plenam relictionem & egressionem tuipsum,
 ad nutum & omne eius beneplacitum resignatus, & oprans non aliud, nec al-
 liud, nec aliter in te & in alia qualibet creatura fieri, quam quod illi summe
 fuerit placens: vt semper vnum velle idemque nolle cum illo possideas. Quod
 vt possis, toto spiritu ex hoc vulnere fugas, petens hanc perfectissimam ab-
 negationis & deiformis voluntatis virtutem tibi donari. Qui hoc modo in
 Christi se exerceret vulneribus quotidie, cum Christo aliquando in interire
 homine resurgeret. Verùm dicit aliquis: Quotidie mihi instituo legem, quoti-
 die me reprehendo, gemo, plango, oro quotidie, nec tamen queo meipsum
 vincere, eosdem in me defectus reperio. Quid igitur hoc mihi confert exerci-
 tium, cuius non sentio fructum? Confert profectò plurimum, quia virtutum
 imperfectiones vitijsque, maximè naturalia, tamen si haud quaquam penitus ex-
 tirpare possumus, facimus tamen renitendo, ne penitus nostri dominantur.
 Itaque redigimus ea sub tributo, vt non modo non noceant, verum etiam
 profectui nostro seruiant: & pugnam, quam cum illis gerimus, gloriæ potius
 fit, quam ruinæ. Longo etenim nimis intervallo distant, is qui bellum quoti-
 die contra se instruit, se plangendo & Deum contra se inuocando quamuis
 fortassè rarò aut nunquam plene se vincat, & è regione is, qui naturalibus in-
 clinacionibus suis quietus seruit. Nam ille quantilibet etiam defectibus
 molestetur (& quos fortassè, nisi per mortem non exuet) sub minore est ta-
 men periculo, quam hic qui perinde ac securus nunquam emendat, quod ni-
 quam plangit. Ille etsi aliquando tamen rarius peccat, cadit leuius, resurgit fa-
 cilius, stabit firmiter, vincet celerius: hic verò non solum cadit, verum etiam
 gem per in defectibus supinus iacet, & interim sibi stare atque incolumis vi-
 detur.

Obedientia
 in vulnere
 cordis Chri-
 sti collo-
 canda.
 Phil. 2.

Ioan 7.

detur. Vnde sic vt illius culpa facile vno gemitu eluatur, vtpote quam ante & post conflictum tentationis auersatus, neque ex affectu, neque dedica opera, sed infirmitate victus admisit: hic verò cum nunquam ex animo verè detestetur hæc leuiora peccata (tameñ perfunctoriam frigidamque de illis fors faciat confessionem) neque delet admissa, neque cauet admittenda. Quapropter charissimi fratres non prætergrediamur quæso peccata nostra cæcutientibus oculis tanquam leuia. Si quidem nullum leue est peccatum, nisi quod leue non æstimatur, nullum remissibile, nisi quod emendatur, aut emendandum proponitur. Itaque vt peccata nostra corrigamus, vitia, quæ sunt peccatorum radices, mortificemus, repugnando, vim nobis inferendo, auxilium diuinum implorando, post lapsum semper propositum pristinum renouando, nulla tentationis importunitate pugnam deserendo, nulla difficultate desperando, nec in nobis, sed in adiutorio & protectione altissimi habitando, ex vulneribus Christi Iesu tutelam atque pugnandi virtutem querendo: & sicut tandem cum Christo in nouitate vitæ resurgemus, sapientes quæsumus, non quæ super terram. E duobus namque vnum certissimum nobis sperandum est, vt fideliter certantibus, aut in hac vita, aut circa egressum animæ plena detur de vitijs victoria, per Dominum nostrum Iesum Christum, qui cum Patre & Spiritu sancto viuunt & regnat Deus in secula benedictus, Amen.

Psal. 90.

Collos. 3.

IN EADEM SOLENNITATE.

*Quomodo mori, quomodo in nouitate vitæ oporteat nos ambulare.**Sermo III.*

Sicut Christus resurrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in nouitate vitæ ambulemus, ad Romanos VI. Charissimi non hodie tantum, sed omni tempore sumus nos admonendi, vt in nouitate vitæ ambulemus. Si quidem seculo abrenunciantes, quid aliud fecimus, quam quod veterem nostram vitam vitijs subiectam habuimus exosam, quod ipsi nobis displicuimus, quod à nobis, hoc est, à malis moribus, à peccatis, à vitijs malimus recedere, & ad Christum conuersi, eundem sequi ac imitari. Hoc itaque propositum nobis fuit, quando monasterium sumus ingressi, si tamen verum atque sanctum hoc nobis propositum fuit, hoc est, si Dei amor huc nos traxit, vt vita vitiorum, vita corruptionis (quæ mors potius est dicenda quam vita) relicta spretaque deinceps in nouitate vitæ ambulemus. Non tamen huic iam proposito satisfactum est fratres, propterea quod in monasterio viuimus cucullo inuestiti: sed tota potius vita nostra omneque tempus huic studio impendendum est, quo veteribus vitijs atque defectibus correctis, semper & ad anteriora, hoc est, perfectiora anhelemus, semperque nobis ipsis inueniamur meliores. Proinde quotidie omni hora renouamini spiritu mentis vestre, noua temporis deuotione, nouo feruore priora, id est, imperfectiora relinquentes, ad perfectiora vos extendite. Heu fratres charissimi, non inueniatur in nobis tepiditas illa, sanctitatis omnis aduersaria, pietatis destruetrix, quæ in nullis monachis reperitur, quod à solo peccati mortali volunt continere:

Ephes. 4.

Tempor in religioso quâ sit damna-bilis.